

EXPÉDITEUR

לפני 3

הנה אלמן אשה
אשר

עוד עם
ואשר

בז'ליל אלם אביב
אביב.

א.

הנה כמקובל
אשר

הנה מקום אל

אשר

אנחנו ה'ק' אהרן!

הנה ה' אלהיך ומהם אלה.
אם ציון עם ה' אלהיך אלוהיך הוא.
הזכיר אלהיך, אלהי ציון אלו
יכולים לאחד עולם. הכוללים אכן
אנחנו "העולם", ואלה ציון עם אלהיך
אזכיר. צ"ל "אלהיך" ואלה יעשו ה' ציון

מנחם פרידמן - תל אביב - 20/5/1967

20/5/1967

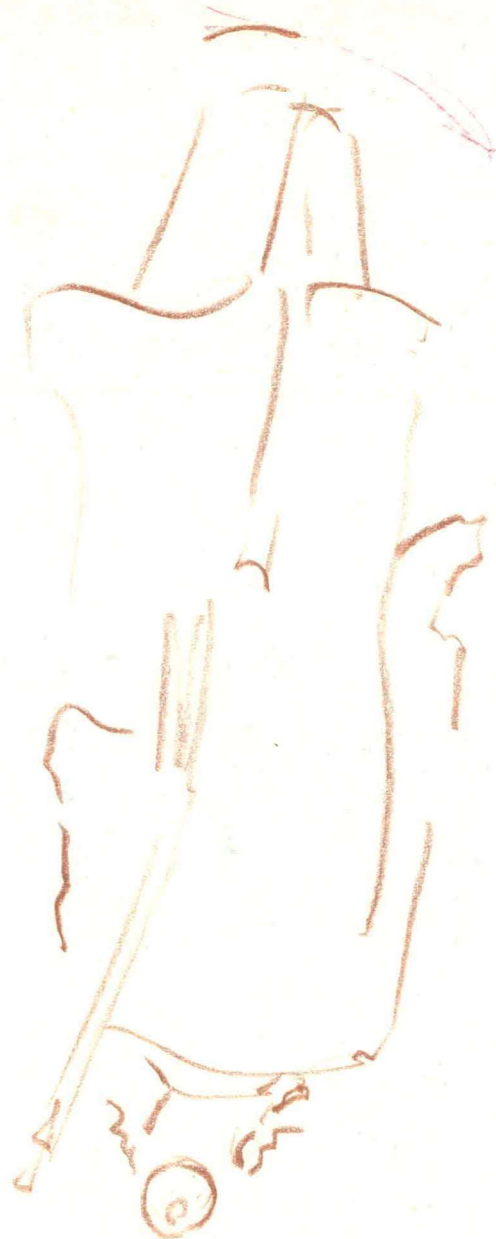

... במסנן! מקצין העיני וסוף נמס,
 1500 ביני לקנה עגונני, גמיר
 אליהם בסביבה! במסנן!

ווייטשליטא די צובא פאראו !!

מחצית סוף שנת ה'תר"ל (1910) מאת אהרן ברנשטיין

כ"ק א"ק. 33. ע"ק
מ"ק א"ק א"ק א"ק א"ק א"ק

28.67

מחלקת. 5000 אש"ח

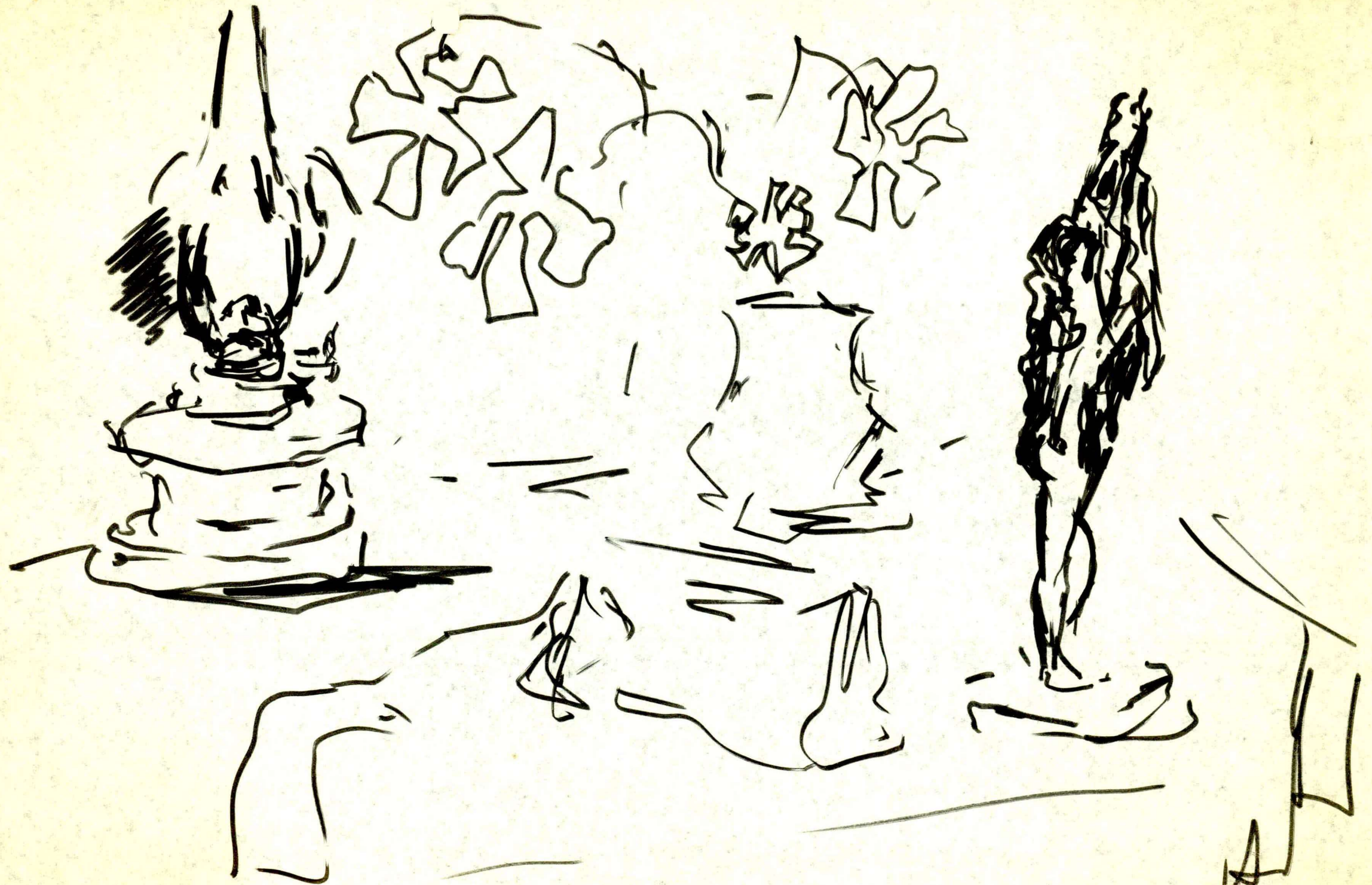
10/10

מחלקת 5000 אש"ח
 מחלקת 5000 אש"ח
 מחלקת 5000 אש"ח
 מחלקת 5000 אש"ח
 מחלקת 5000 אש"ח

28.67
10/10

רשימה דברי ספרים רבנים רבינו גרשון מברסלב

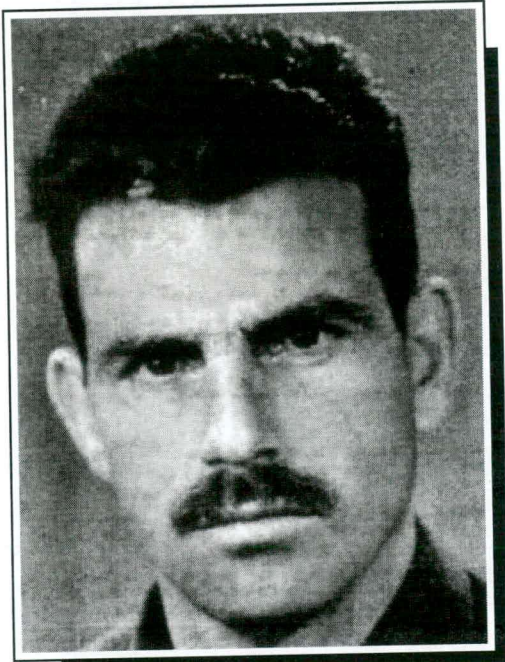

מבט על חדר - י"ג אדר א' תר"ל
אברהם בן-ציון

3 ביולי 1958
אפריקה רבינוביץ

טוראי גרגיר חיים ויטאלי ז"ל

טוראי גרגיר חיים ז"ל
בן 34 בנפלו

בן רבקה ושמואל
נולד באיזמיר טורקיה
ב-ז' באייר תרצ"ג , 3/5/1933
התגייס ב-מארס 1951
נפל בעת מילוי תפקידו
ב-כ"ז באייר תשכ"ז , 6/6/1967
שרת בפיקוד העורף
יחידה: גוש הכרמל
תפקיד: חובש
מקום נפילה: מחנה עמוס
נקבר בעפולה
הותיר אשה ושלושה ילדים

קורות חיים

נולד באיזמיר תורכיה בתאריך 3.5.33, התחנך בבית ספר בני ברית באיזמיר, להורים שמואל ורבקה.
עלה ארצה בשנת 1948, היה בקיבוץ באר יעקב שנתיים עד לגיוסו לצבא. התגייס לצה"ל בשנת 1951 בתפקיד חובש. עבד בבית אריזה של פרי הדר אפאי בפרדס חנה והשתתף במלחמת ששת הימים ונפל ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.67).
שמטוס עירקי חדר לארץ והתפוצץ במחנהו (מחנה עמוס בעפולה).
הוא היה בחור שקט, בילדותו גילה נכונות לעזור לזולת, היה בחור עליז ושמח ואוהב חיים. תחביביו העיקריים היו ים וקריאת ספרים.
הוא דאג וטיפל בהוריו וגם לאחר שנישא לקח את הוריו תחת חסותו ודאג להם עד יום מותו. היה גיל 34.
הניח אישה ושלושה ילדים בגילאים 4, 6, וחצי שנה.

חיים גרגיר

חיים (ויטאלי) היה בנם של רבקה ושמואל. הוא נולד ביום

ז' באייר תרצ"ג (03-05-33) באיזמיר, טורקיה. למד בבית

הספר "בני ברית" בעיר הולדתו.

עלה ארצה בשנת 1957 והתפרנס מעבודת אריזה של פרי הדר.

התגייס לצה"ל במרס 1951 ושירת בחטיבת "גולני" בתפקיד

חובש.

השתתף במלחמת "ששת הימים" ונפל ביום כ"ז באייר תשכ"ז

(06.06.1967) כשמטוס אויב התפוצץ במחנהו.

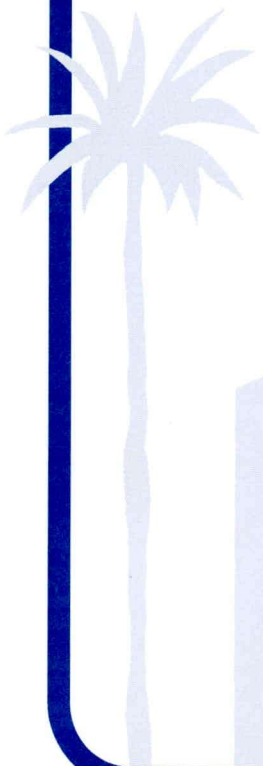
הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה. הניח

אשה ושלושה ילדים.

מדברי דוד מי-טל

"חיים קצרים היו לו. עבדנו מספר שנים יחד והכרתי אותו מקרוב. חיים יסד קבוצה של סבלים, כולם יוצאי טורקיה, והיה חבר נאמן ומסור. ארגן ודאג לחבריו והצליח להרוויח את לחמו בכבוד. לא אשכח את דמותו הרזה ופניו המשופמים, את ארוחות הבוקר המשותפות, השפה הטורקית שקלחה והנעימה בנגינתה המיוחדת לסובבים. קשיי החיים וההתמודדות היומיומית לא הצליחו להפיג את שמחת החיים שסובבה אותנו. חיים ידע תמיד לספר על הבית, על ילדיו - כיצד יגדלו וידברו עברית ויהיו חיילים ואזרחים למופת במדינת ישראל. היה ציוני נאמן והרגיש שהעתיד יאיר לו פנים. עד שנפל..."

זכה משמיים

קרני עם-עד, "הקיבוץ", 6.5.2003

ora-ar@yedtik.co.il

למדור "עיתונות"

ביום השני של מלחמת ששת-הימים התרסק מטוס טופולב עירקי שחדר לישראל על מחנה "עמוס" הסמוך לעפולה * באירוע הקטלני נהרגו ונפצעו חיילי מילואים רבים * חלקם נקברו בקבר אחים * הסיפור שלא סופר על חמשת הקיבוצניקים שמצאו את מותם באסון

כבר 36 שנה חלפו מאז אותו אירוע טרגי, בו מצאו את מותם לוחמי מילואים של פלוגת הסיור "כרמל" ועוד רבים נפצעו, כאשר מטוס הפצצה עירקי מסוג "טופולב" שחדר לישראל והפציץ התרסק במקום בו ישנו, בטרם צאתם לסיור בוקר. לפני כן עוד הפציץ את נתניה

ומושב אליכין. המקום בו אירע האסון הוא מחנה "עמוס" הסמוך לעפולה. הזמן - היום השני למלחמת ששת הימים. עד היום נטוש ויכוח, האם נפגע ה"טופולב" מאש נ"מ שנורתה מבסיס רמת-דוד, או ממטוס ה"מוסטנג" שדלק אחריו. גרסה נוספת טוענת כי לאחר שהטייס הראה סימנים שהוא עומד לנחות, הוא החליט לרסק עצמו לתוך אחד הבסיסים באזור, על-מנת לגרום אבדות רבות בנפש.

בכול מקרה, הניצחון ההירואי של אותה מלחמת בזק, ועלילות הגבורה שבאו בעקבותיו, דחקו לשוליים והשכיחו מלב את האירוע, שפרטיו כמעט ולא הוזכרו בעיתונות של אותם ימים וגם לא בספרי ההיסטוריה שיצאו שנים מאוחר יותר.

קומזיצים אל תוך הלילה

לא היה שום דבר שירמז כי דווקא בבסיס העורפי יתרחש אסון גדול כול-כך. גם 40 חיילי המילואים מגוש כרמל - יחידה עורפית-מרחבית שעסקה במשימות שמירה וסיור לאורך קו התפר לא היו אמורים להתגייס בעשרת ימי הכוננות שבטרם המלחמה. אך הם היו כולם אנשי קיבוצים ומושבים, ששים אלי התנדבות, וגילם המתקדם (30-35) לא מנע מהם להתייצב בבסיס במחנה עמוס ולבקש למלא כול משימה שתוטל עליהם. באותם ימים הם סירו בציר גלבע-מצר, טיפלו בגיפים ובכלי הנשק, ואת הלילות עשו בחורשה בקצה הבסיס. עם הזמן התפתחה במקום אווירה "מילואימניקית", עם קומזיצים סביב המדורה אל תוך השעות הקטנות של הלילה. במוקד ערבי ההווי עמדו שניים, יורם מושקט מנחשולים ושייקה אבן-טוב ממעגן-מיכאל. קולות הצחוק מהבדיחות והשירים שהשמיעו באוזני חבריהם - הפרו את דממת הבסיס לילה אחר לילה. שניהם נהרגו עם נפילת המטוס, וגופותיהם לא זוהו בגלל השריפה הגדולה שפרצה במקום. דמות מרכזית נוספת בחבורה היה גרשון ישראלי מגבת, וגם הוא מצא את מותו בחורשה שהפכה למרחץ דמים. כמוהו גם זאב גרוסוירט מעין-השופט. ראובן טל ממגידו נפצע קשה באירוע ומת מפצעיו אחרי יומיים בבית-החולים. תשעה מן ההרוגים, ביניהם שלושה קיבוצניקים, נקברו בקבר אחים במחנה-דוד שליד חיפה.

חביות הדלק מתפוצצות

הואיל והטקס יערך מידי שנה בתאריך 6.6 והואיל וכל הרשויות המקומיות ישתתפו באירוע, אני ממליץ להכניס זאת כאירוע ללוח השנה המתוכנן, כמו-כן לעשות סבב בבתי הספר התיכוניים וכל שנה נוציא בי"ס אחר.

נוסף לכך, יש בהחלט מקום ללמוד על המקרה, יש בו הרבה שאלות ערכיות פתוחות לדיון. לימוד הנושא והשיח שיכול להתפתח ממנו, יעשיר את הנוער ויתקן את דרכנו לעתיד לבוא.

להלן פרטי האירוע:

ביום השני של מלחמת ששת הימים חדר מטוס עירקי מסוג טופולב למדינת ישראל, הצליח להגיע עד לנתניה והיטיל שם פצצה שלא התפוצצה. כתוצאה מהנפילה נהרגה תושבת נתניה. המטוס המשיך לטוס מעל הישוב אליכין ובמטרה לחזור לארץ מוצאו. מעל מחנה עמוס הסמוך לעפולה, התרסק המטוס בתוך המחנה, פגע באוהל בו ישנו החיילים וכתוצאה מההתרסקות התפוצץ מצבור הדלק שהיה בבסיס וגרם לאבידות גדולות בנפש. חלק מההרוגים נקברו בקבר אחים הואיל ולא היה ניתן לזהותם. עד היום קיים ויכוח, האם נפגע ה"טופולב" מאש נ"מ שנורתה מבסיס רמת-דוד, או ממטוס ה"מוסטנג" שדלק אחריו. גירסה נוספת טוענת, כי לאחר שהטייס הראה סימנים שהוא עומד לנחות, הוא החליט לרסק עצמו לתוך אחד הבסיסים באזור, כדי לגרום לאבדות רבות בנפש. בכל מקרה, הניצחון ההרואי של אותה מלחמה, והאופוריה ועלילות הגבורה שבאו בעקבותיו, דחקו לשוליים והשכיחו מלב את האירוע, שפרטיו כמעט ולא הוזכרו בעיתונות של אותם ימים וגם לא בספרי ההיסטוריה שיצאו שנים מאוחר יותר. צה"ל הדחיק את האירוע שנים רבות, רק לפני כשנתיים (2010), עודד כהן, נכה צה"ל מקיבוץ גבת הרים את הכפפה ויחד עם גב' פנינה, אלמנתו של גרשון יזמו יחד והביאו בסופו של דבר לבניית אנדרטה ופינת הנצחה בבסיס מחנה עמוס.

מספר רב-סמל הפלוגה באותם ימים:

עם פרוץ מלחמת ששת הימים, גוייסו ונצטוונו להגיע למחנה עמוס, כדי להצטייד במידת האפשר. האמת שהציוד שהועמד לרשותנו היה מזערי, שלא להזכיר את צי הרכבים, בעיקר ג'יפים, שמשום-מה לא היו בנמצא. אז הגיע הוראת גיוס למשקים, להעמיד לרשות צה"ל ג'יפים מענפי המשק החקלאיים, אשר יטופלו ויזוודו על ידי חיילי היחידה המקצועיים. ואכן כך קרה. הגדיל לעשות חבר קיבוץ גבת בשם גרשון, שהצליח תוך מספר ימים לספק למעלה מעשרה כלי רכב שתיקן וזיווד במסגריית הקיבוץ. התמקמנו בחורש אקליפטוסים, כולל הגיפים, במרכז המחנה – קרוב למקלחות ולשירותים האחרים. בערבים שררה אווירה נעימה וכל אחד השתדל להוסיף מסיפורי המקום ממנו בא. הדבר נמשך עד לאותו בוקר, בו התעוררנו לשמע יריות אש נ"מ. כעבור מספר שניות נשמעה התפוצצות אדירה ואש ענקית ותמרות עשן התרוממו וכיסו את המחנה ואת האזור כולו. דווח שהשריפה פרצה ממצבור של מאות חביות הדלק שהיו מאוכסנות בסביבת המקום שבו השתכנו. לאחר שהעשן התפזר, הצלחנו להמחיש לעצמנו את גודל הוואסון שפגע בחיילי היחידה שלנו. המחזה שהתגלה לאחר שהשתרר שקט, היה זוועתי. חלק מהחיילים שישנו בשקי שינה, לא נפגעו, הם התעוררו והיו נתונים בהלם. אבל רובם של החיילים שהקדימו לקום והיו בדרך למקלחות – נפגעו ואת חלקם לא ניתן היה לזהות. בין ההרוגים היה גם חברנו לונגי.

ואיפה אני הייתי באותו בוקר? כרב סמל הפלוגה, בטרם נצנץ אור ראשון, נהגתי בקומי להכין קפה בסיר גדול – למען לא יחסר גם למאחרים לקום. בעת שעסקתי בהכנת הקפה, שמעתי יריות ואש נ"מ, שכוונו לעבר הגוף המפלצתי הזה – מטוס הטופולב ששניות מאוחר יותר התפוצץ בבסיסנו.

חיים גרגיר ז"ל הוא אחר הנופלים, בן חדרה, יליד 1933, בן 34 היה בנפלו, חייל מילואים שהשאיר אחריו אישה ושלושה ילדים, שתי בנות ובן בן 7 חודשים. מספר לי בנו, כי המשפחה לא ידעה כלום מהאירוע, הצבא לא דיבר על כך ולא עדכן את המשפחות. רק כעבור שלושה ימים הודיעו למשפחות, וזה היה לאחר שכבר קברו את הנופלים בבית העלמין בעפולה. שנים רבות לא ידעו כלל את פרטי האירוע, ורק בשנים האחרונות התחילו לצוץ בכל פעם פרטים נוספים, וכאמור לפני שנה חנכו בבסיס פינת הנצחה עם סיפור המעשה ואנדרטה עם שמות הנופלים. לפני כן לא יכלו כלל להיכנס לבסיס ולהתוודות לעובדות.

מצ"ב תמונות.

5-way Interactive

פיזיותרפיה?

וואלה דואר

שלום, rona_ti התנתק אפשיחות עזרה | דואר בנייד | וואלה! ראשי

מאות פרטים
במיחד בשילוב
היכנסו עכשיו!

הפש בדואר | באינטרנט

בדוק דואר | מכתב חדש | מחק | השב | השב לכולם | שלח אל | העבר לתיקה | ספאם | הדפס | עוד

Re: עדכון מעניין [ערוך]

שולח: דוד מי-טל <davidmeytal@bezeqint.net> [הצג כל ההודעות]

תאריך: Jun 2013 17:33:40,11

אל: rona tiram <rona_ti@walla.com>

- דואר נכנס (22186)
- סיוטות (140)
- דואר יוצא
- ספאם
- סל אשפה

תיקיות שלי | תיבות תיקיות

ALL TELEPHONE NUMBER

(2) apple buys

citizenship

mommy

(3) nice

north carolina

(20) rona

(1) work

אהרון קמינגר (3)

אורה

אחד העם

גבי

גרשון (1)

הנוער זוכר (6)

ועד יד לבנים (2)

ורד כהן (32)

זהבה (10)

חשבונות טלפון ועוד (8)

חשוב לשמור (8)

יעל (1)

לימודים (11)

לקרא שוב (3)

מעדן ומאורי

סוכנות JFGC

סיסמאות

סלקום (22)

קולמן (6)

של"ח (2)

תמונות (1)

תרגומים

אנשי הקשר

יומן

מילון

רונה יקרה שלום,

איני זוכר בדיוק מה כתבתי, אבל למחרת היום, חנתה יחידתי בסביבות מושבי התנכיים בעמק מוכנים לכניסה לכוון ג'נין ושכם. מרחוק ראינו את נחיתת המטוס הגדול וההתפוצצות. למחרת היום ביקרתי במקום נפילתו במחנה עמוס, ועד כמה שזכור לי, מסלול התרסקותו של הטופולב נמשך לאורך כל השמנה כחריש עמוק ורחב מלא אפר ושרפה. באותם ימים הייתי במילואים בחטיבה 45. מותו של גרגיר שעבד אצלינו ב"איתן חדרה", הייתה קשה ובעיקר לקבוצה התורקית שעבדה אצלינו. יהי זכרו ברוך.

עצם הרעיון שלכם והאזכרה המלווה את תלמידי חדרה בהנהגתך, מרגשים אותי מאד. להתראות
דוד

----- Original Message -----

From: [title=rona_ti@walla.com href="mailto:rona_ti@walla.com">rona tiram](mailto:rona_ti@walla.com)
To: [title=davidmeytal@bezeqint.net href="mailto:davidmeytal@bezeqint.net">davidmeytal@bezeqint.net](mailto:davidmeytal@bezeqint.net)
Sent: Tuesday, June 11, 2013 8:12 AM
Subject: עדכון מעניין

היי דוד,

ראיתי לנכון לעדכן אותך על התפתחות מעניינת בנושא הנצחת אחד החללים שלנו, שאף בזמנו כתבת מכתב הנמצא בתוך תיקו כאן: חיים גרגיר ז"ל.

לפני כשלוש שנים הוקמה אנדרטה במחנה עמוס ומדי שנה ביום המקרה 6.6 מתקיים טקס זיכרון מכובד עם נציגי מועצות איזוריות ועיריית חדרה וכו' וכמובן בני המשפחות. סיפור ההקמה מעניין בפני עצמו אבל לא אכנס לזאת עכשיו.

השנה הייתי נציגת עיריית חדרה יחד עם טל נהג מאגף החינוך והנחנו את הזר בשם עיריית חדרה. הטקס היה צבאי, מכובד, מחבק, ובין הדוברים היה גם מי שהיה מפקד מחנה עמוס באותו יום.

פגשנו כמובן את בתו רבקה ובנו חסדאי וערכנו גם ביקור קצר בחדר הנצחה בבסיס.

בית ספר תיכון חדרה שלח כ - 15 תלמידים מדריכים צעירים אשר יצאו במסגרת של"ח להיכרות האיזור עוד בשעות הבקר ונכחו בחולצות לבנות כדי לכבד את המעמד. הם גם התנהגו למופת.

מדי שנה בשנה נציגים מבתי ספר מחדרה (אחר בכל שנה) ישתתפו בטקס. זו החלטת אגף החינוך.

לידיעתך....

מקווה שהכל טוב בעולמך ושאתה ורבקה מרגישים בטוב!

רונה 😊

Walla! Mail - [Get your free unlimited mail to](#)

5 ימים
עסקאות
מוצלחות

רווח של למעלה
\$3000-7

לחץ
לפרטים

עוד שבעה ערוצי
בסוף המסרית

EFIX

הדיל היומי

מחיר

נח 49

הנחה

71%

הדפס

מונו כלא נהרא

תמוז תשע"ג
יוני 2013

לכבוד
מר איקי צור
מנכ"ל עיריית חדרה

א.נ. שלום רב,

מצאתי לנכון להביע בפניך את הערכתי והכרת תודתי, בשם משפחתי ובשמי, על מעורבות עיריית חדרה ובית הספר תיכון חדרה בטקס האזכרה לזכר אבי, חיים גרגיר ז"ל וחבריו, שנפלו במלחמת ששת הימים. הטקס מתקיים במתכונת זו בפעם השלישית, ביום האסון ב- 6 ליוני, במחנה עמוס.

בשנה שעברה הופתענו והתרגשנו לראות בטקס את מר נדב ליפשיין מעיריית חדרה, אשר הביא עמו קבוצת תלמידות מהעיר. התלמידות חקרו על חייו ונסיבות נפילתו של אבי, והגיעו מצוידות במידע זה. נדב שיתף אותנו בדבר החשיבות הרבה שיש לדעתנו בלמידת תלמידים את הנושא, ובהבאת תלמידים לטקס כדי שיכירו יפנימו ויחוו על העבר והמורשת. השנה, כחודשיים לפני מועד הטקס, טלפן אלי נדב ואמר שהיה רוצה לשתף בו תלמידים מהעיר חדרה. אופן התייחסותו זו עוררה בי ומשפחתי הערכה והוקרה כלפי נדב, ועל כך אנו מודים לו מקרב לב.

בהגיענו השנה למחנה עמוס, נגע לליבנו השתתפותם בטקס של מדריכי של"ח הצעירים מתיכון חדרה, בליווי המורה אבישי כהן אשר יצא עם התלמידים לאזור המחנה, והעביר להם יום שכולו פעילויות ערכיות ולימודיות בשטח, סביב הנושא, כאשר השיא היה כניסה למחנה הצבאי והשתתפות בטקס הזיכרון. התלמידים כיבדו את הטקס בנוכחותם ובהתנהגותם והביאו כבוד וגאווה להם, לבית הספר ולעיר חדרה. בטוחתני, כי הדרך החווייתית והייחודית, בה בחר המורה אבישי להנחיל לתלמידיו מורשת, תטביע בהם את חותמה ותהיה חקוקה בליבם לעד. על כך נאמר: "מורה טוב מורה לחיים". תודתנו נתונה גם לגב' רונה תירם, מנהלת סניף יד לבנים, אשר הגיעה לטקס למרות המרחק וכדרכה הביעה הזדהות, השרתה אמפתיה נועם ורוגע ואף הניחה זר באנדרטה.

תבואו על הברכה
ויישר כוחכם!

בכבוד רב

חסדאי גרגיר
ריקי גרגיר שמאי
שושי גרגיר נאור
ילדיו של חיים גרגיר ז"ל

העתקים:

ד"ר אריה לוקר – מנכ"ל תיכון חדרה

✓ גב' רונה תירם – מנכ"לית סניף יד לבנים חדרה

מר נדב ליפשיין – המחלקה הבין - תחומית אגף החינוך, עיריית חדרה

מר אבישי כהן – מורה לשל"ח תיכון חדרה

דואר נכנס

02-07-2013

סיוון תשע"ד

יוני 2014

לכבוד

מר יעקב זיגדון

מנכ"ל עיריית חדרה

א.נ. שלום רב,

מצאתי לנכון להביע בפניך את הערכתי והכרת תודתי, בשם משפחתי ובשמי, על מעורבות עיריית חדרה בטקסיי האזכרה לזכר אבי, חיים גרגיר ז"ל וחבריו, שנפלו במחנה "עמוס" ב- 6.6.1967 - במלחמת ששת הימים.

הטקס מתקיים מדי שנה, ליד אנדרטת הזיכרון שהוקם במקום הנפילה – מחנה "עמוס".

בשנים האחרונות הופתענו והתרגשנו לראות בטקס את מר נדב ליפשיין מעיריית חדרה, אשר מביא עמו בכל פעם קבוצות תלמידים מבתי ספר שונים בעיר. נדב שיתף אותנו בדבר החשיבות והערכיות הרבה שהוא רואה בשיתוף התלמידים ובלמידת הדור הבא את הנושא, זאת דרך הבאת התלמידים לטקס כדי שיחוו יכירו יפנימו את העבר והמורשת. מר ליפשיין מתעניין ומטלפן חודשים לפני מועד הטקס, מברר את מועדו המדייק, כדי שלדבריו יוכל לארגן ולהכין את תלמידי בת הספר במועד ובאופן הראוי. דרך התייחסותו זו מעוררת במשפחתי ובי הערכה והוקרה כלפי מר ליפשיין, ועל כך אנו מודים לו מקרב לב.

תודתנו העמוקה נתונה גם לגב' רונה תירם, מנהלת סניף יד לבנים, אשר נתרמה אף היא לנושא, ומקדישה מזמנה וממרצה, מגיעה לטקס למרות המרחק וכדרכה תומכת, מביעה הזדהות, מעודדת, ומשרה אמפתיה נועם ורוגע.

מדי שנה, נוגע לליבנו השתתפותם בטקס של נערות ונערים מהעיר חדרה שלנו. התלמידים מגיעים למחנה הצבאי ומקבלים הסבר על המערכה ועל המקום. הם מכבדים את טקס הזיכרון בנוכחותם ובהתנהגותם ומביאים כבוד וגאווה להם, לבית הספר ולעיר חדרה. השנה היו אלה תלמידים כתי' מבית הספר הרב תחומי. אנו מודים מאוד למורתם הגב' מיכל מיטל, אשר לוותה השנה את התלמידים ודאגה להכינם באופן הראוי ביותר.

אנו בטוחים ומאמינים, כי חוויה זו תטביע בתלמידים את חותמה ותהיה חקוקה בליבם לעד.

תבואו על הברכה ויישר כוחכם!

בכבוד רב

חסדאי גרגיר

ריקי גרגיר שמאי

שושי גרגיר נאור

ילדיו של חיים גרגיר

העתקים:

גב' רחל סבח - מנהלת חט"ב הרב תחומי חדרה

גב' רונה תירם – מנכ"לית סניף יד לבנים חדרה

מר נדב ליפשיין – המחלקה הבין - תחומית אגף החינוך, עיריית חדרה

גב' מיכל מיטל – בית הספר הרב תחומי

צברכסן שושי גרלך - נאלי
המלך של תיוס ארזיק ל
גלקס סיכנון המחן אמוס

8.6.2015

נציגי עיריות ורשויות מקומיות, בני המשפחות השכולות, חברים, החיילים
המשרתים במחנה עמוס, מכובדי כולם,

יקירינו, בני משפחותינו שנגדעו בהתרסק מטוס הטופולב העיראקי
במלחמת ששת הימים, כאן במקום הזה: אבות, בעלים, אחים, ילדים, הם
המונצחים כאן, על קיר האבן הדומם.
בליבנו פנימה, נצורה הלהבה, הבערה, שהנחילו לנו למורשת. חייהם ומותם
תרמו לעיצוב האישיות שלנו, השארים.

הנופלים - צעירים נותרו בזיכרוננו. בעבורם עמד הזמן מלכת. אבא שימש
כחובש קרבי. הוא קיווה להשתתף בצמיחתה של הארץ שכה אהב, ולראותה
משגשגת. אך הוא וחבריו לא זכו בכך. הם אף לא זכו להיות עדים עמנו
למאורעות היסטוריים שהתרחשו במדינתנו, כמו הקריאה המרגשת מפי
מוטה גור: "כל הכוחות חדל אש, הר הבית בידינו!" שנשמעה מהדהדת עם
שחרורה של ירושלים, יום אחד בלבד אחרי מותם.

קהל יקר, עומדת אני כאן היום בפניכם, ברגשי כבוד והכנעה. הכנעה לגורל
- אך לא השלמה עמו.

בעטיו, זיכרונותיי מאבא הם מועטים: טבועות בי תמונות בודדות ביותר עם
אבא, כמו זו שהיה נושא אותי על כתפיו, והיינו הולכים יחדיו אל הקיוסק
השכונתי. אינני יודעת האם היו אלו תמונות אמת, או שמא חזיונות, חלומות,
שעלו וצמחו בי במשך השנים כדי למלא את ה"אין". מעולם לא התעמקתי
בשאלה זו, ואין זה משנה אם אמת הן או אם לאו. עבורי - הן החיבוק של
אבא.

מכובדי, אינני מורגלת לשתף בפרהסיה בדבר נפילתו של אבי מפני שבעת
ההיא, כשנפל לפני 48 שנים, קיבלו המשפחות את גורלן בדומייה. ההנצחה
היתה אישית. איש איש בלבבו ובביתו.

שתיקה היוותה כוח. איש לא חשב להלין בפני הצבא או המדינה – למה נעשה כך ולא אחרת... המוטו היה מוחלט: "לתת ולא כדי לקחת".

ראייה לשתיקה ולקבלה היא שגם אנדרטה זו הוקמה לאחר יותר מארבעים שנה כאשר היוזמת היתה הגברת פנינה ישראלי, אישה אצילה בעיני, שרתמה אליה אנשים טובים ואכפתיים נוספים אשר סייעו ומסייעים בהקמת האנדרטה, באחזקתה, וכך גם בארגון ערבי זיכרון מכובדים בכל שנה ושנה. תבואו כולכם על הברכה והתודה.

צר לי מאוד, שאמי לא זכתה להיות נוכחת בהקמתה של אנדרטה זו.

על דבר נפילתו של אבא נודע לאמי ולמשפחה מספר ימים לאחר האסון....
כן, ובאותה נשימה נאמר גם שאבא כבר נקבר!

כך אירע שאבא נקבר ללא ידיעת המשפחה! לבדו הורד אל"י קבר – אבא לא זכה להיות מלווה באוהביו ובידידיו בדרכו האחרונה!
גם איננו יודעים מי וכיצד ליווהו, אך מקווים אנו ומאמינים שקיבל כבוד אחרון הולם הראוי לו ולחבריו!
ומאידך, אמא והמשפחה לא זכו להיפרד מאבי ולהשתתף בהלווייתו, דבר שהוא, לדעת פסיכולוגים, בעל חשיבות רבה בתהליך עיבוד האבל....
למרות זאת, לא נשאלה השאלה: למה? לא באה הדרישה: מגיע לי.
המשפחה החרישה, למען המדינה...

כשאבא חיים נפל, נותרה אמא ויולה עם שלושה ילדים קטנים: רבקה בת שבע, חסדאי בן חצי שנה ואני בת ארבע. מאותה עת, נטשה אמא את כל מאווייה, והקדישה את כל חייה לנו: גידלה אותנו לתפארת: באהבה, ובמסירות אין קץ, כדי שלא נחוש מחסור. היא היתה אופטימית ומקסימה. ביתה היה פתוח לכל – תמיד באו אצלה אנשים לקבל תמיכה, יעוץ, עצה טובה, ארוחה חמה... היא ידעה לתת לכל אחד לפי צרכיו, ולענות לכולם על מצוקותיהם.

אמא, כמו אלמנות צה"ל כולן, הקריבו ומקריבות את חייהן למען משפחתן, כדי לחזק, לתמוך בייתר בני המשפחה. עלינו להעלות על נס את עמידתן האיתנה למרות השבר שחוו, בו אבדו לעד את אהבת חייהן... לכן אלמנות צה"ל היקרות באשר אתן, מגיעה כל ההערכה והתודה יישר כוחכן!

קיים מעין חוק לא כתוב והוא כזה:

החסר, החור שנפער במשפחותינו עם נפילתם של יקירינו, האין שלנו, הוא היש הגדול של המדינה.

בזכות האין שלנו, מדינת ישראל משגשגת, באים אליה מכל קצוות תבל, היא הופכת להיות הבית האיתן והבטוח של כל יהודי באשר הוא.

ולסיום, ברצוני לצטט את דבריו של הרבי מקוצק' שאמר: "אין שלם מלב שבור" ואכן, אמנם לבנו שבור, אך שלם עם דרכו הציונית של אבא אותה הוריש לנו. אחיי ואני המשכנו וממשיכים את המסורת, שרתנו שירות צבאי מלא ומשמעותי, וכך גם נכדיו.

זו הצוואה של אבא, אותה ממלאת משפחתנו באהבה ובגאון.

יהי זכרו וזכר הנופלים ברוך

קהל יקר,
השנה אנו מציינים
48 שנים למלחמה שהתרחשה בשנת 67,
ובצירוף מקרים –
מדינת ישראל שהוקמה בשנת 48, חוגגת 67 שנים להיווסדה.

2013

רבקה
חוסבאי ארזיה
גניד א חוויג ארזיה

2013

טכנון חברה - גבנצ'ים ופרחים עם אלוטו פון גורה אטלח

"היקול"

2013

ראש אגף אר"י אלן יעקוב

2013

אמנואלה וקרולינה ג'ורג'יני ספונה מילון

2013

מנחת כבוד לנש"ק

הנחת הנספח לנש"ק 6.6.1967

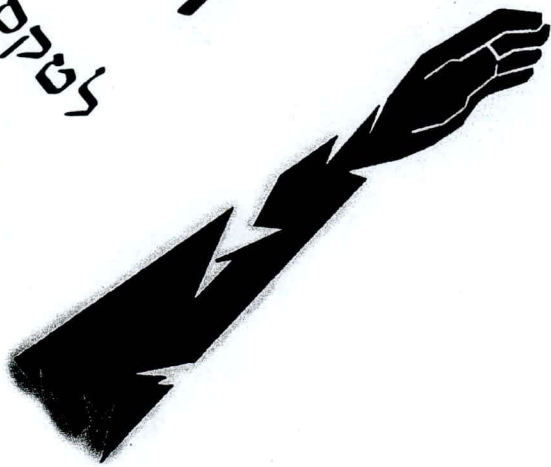
2013

בטיח רמט"ל (אורווה חברה

הזמנה

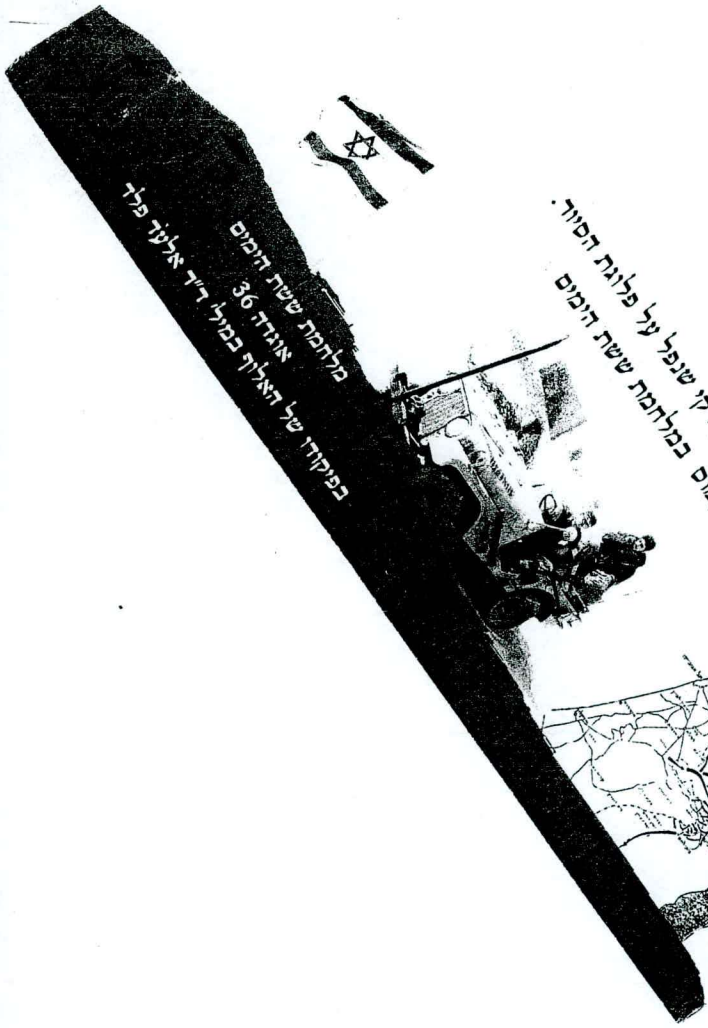

בית המדרש
פנימי
המרכז

למקום ליחממי פלוגת סיוד התבור

כ"ח בניון תשע"ג
6.6.2013
שעה 17:00 במחנה עמום

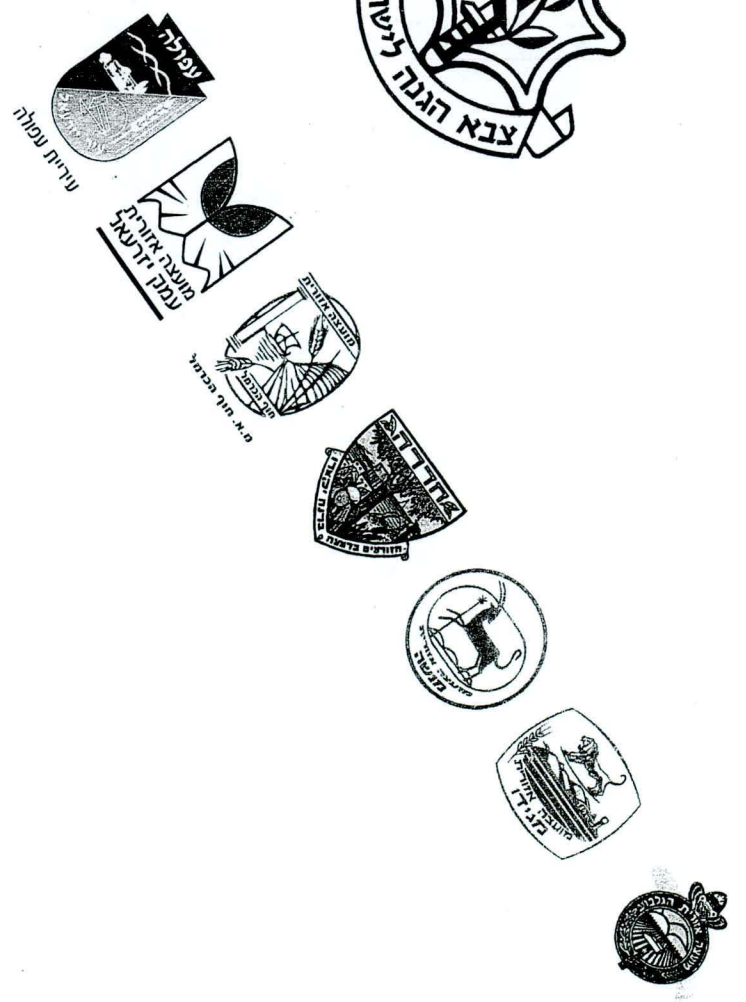

מלחמת ששת הימים
אחריה 36
בפקודת של האו"ם במל"ד ר"ד אלעד פלד

הליל אפיו המסום היעדיקו שנפל על פלוגת הפיקוד.
במנוח העמום בלחמת ששת הימים

יו"ק ז"ל
2511477-757

אייר תשס"ד
אפריל 2004

מכתב לאבא חיים גרגיר שנפל במלחמת ששת הימים

אבא יקר,

אתה ודאי מופתע ותמה מדוע פתאום אחרי 37 שנים אני כותבת לך. ובכן, עוד יום זיכרון לחללי מערכות ישראל בפתח, ולכאורה עולם כמנהגו נוהג. אך השנה הכול כל כך שונה, כל כך בלתי נתפס, כל כך עצוב, וכמו תהום נפערה...

זהו יום הזיכרון הראשון שגם אמא איננה, והחלל שנותר כה רב...

בעינינו ובעיני כל הסובבים הייתה אמא ללא ספק גיבורה. מהיום בו שמעה את הבשורה המרה על נפילתך במערכה חדלה היא לחיות לעצמה והחלה לחיות למעננו. היא נתנה את כל כולה: את נפשה, את נשמתה כדי למלא עבורנו את התהום שנפערה, כדי שלא נחוש בחסרון הכבד והבלתי נתפס. היא טפלה בנו במסירות אין קץ והייתה לנו אוזן קשבת בטוב וברע. עמדה לצידנו בזמנים טובים, וטובים פחות. השיאה עצות טובות, חכמות ומרגיעות, כדי לפתור את כל בעיותינו (וכאלה לא חסרו...) חנכה אותנו לערכים ולמעשים טובים, תוך כדי מתן דוגמא אישית, ודאגה לתת לנו את החינוך הטוב ביותר כדי שנגדל ונמצא את יכולתנו לעמן עתידנו. היא אכן הצליחה בכך, והתבוננות בנו, הילדים ודאי תעיד על כך.

אמנו היקרה, המיוחדת, הנעימה בהליכותיה, ועדינת הנפש ידעה סבל ומכאוב ברוב שנותיה הקצרים. בגיל שתים עשרה עלתה ארצה לבדה, ללא הורים וללא משפחה במסגרת עליית הנוער. גרה בקיבוץ שם למדה ועבדה. שרתה כחובשת בנח"ל. לאחר נישואיכם טיפלה במסירות בהוריה, שגרו אתכם, ובעיקר בסבתא שהייתה חולה מאוד. כאשר עלו לבסוף הוריה לארץ באמצע שנות השבעים, חלתה אמה בשיתוק, ושוב נאלצה אמא להתמודד עם קושי ומחלה וטפלה גם בה במסירות וללא דופי למעלה מעשרים שנה.

אמא נלחמה ללא חת בכל התמודדויות בחייה, ועמדה בהן בגבורה. עד שחלתה בעצמה במחלה קשה ואיומה ולמרות המאמצים הרבים שרבקה חסדאי ואני עשינו כדי לסייע לה, דווקא לה קצרה ידנו מלהושיע והמחלה הכריעה אותה.

להיות אלמנת מלחמה פירושו להיות מגויסת כל שנייה, כל דקה, כל שעה, עשרים וארבע שעות ביממה, 365 ימים בשנה, כל החיים, בלי אפטריים, בלי רגילות ובלי חופשות.

צר לי אבא, שמלחמת ששת הימים הנוראה גדעה את חיך בשיא פריחתם, ועל שלא הספקת ולא זכית לקבל מאמא ולו במעט מהנתינה, מהחום, מהטוב והאהבה שהיו בה בשפע וליהנות מנועם הליכותיה ויופי נפשה.

אבא יקר, רציתי לומר לך תודה על שבחרת באישה היקרה ויולט גרגיר לבית זאבי להיות רעייתך, ובכך זכינו שתהיה אמנו, אמא שמלאה בד בבד תפקידים של אמא, אבא, תומכת וחברה.

היו שלום שניכם, מקווה שטוב לכם במקום בו אתם נמצאים.

יהי זכרכם ברוך.

שלך באהבה

בתך

שושי גרגיר נאור

מכתב זה נכתב גם בשם שני אחיי, בהסכמתם ובתמיכתם:

רבקה גרגיר שמאי
חסדאי גרגיר

שושי
גרגיר

יד לבנים - חדרה

חיים גרגיר
בן רבקה ושמואל גרגיר

03/05/33
06/06/67

ז' באייר תרצ"ג
כ"ז באייר תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום

מוזאון נתניה

C

נתניה ומלחמת ששת הימים
מפגעת המטוס העיראקי ועד הרחבת המותניים הצרים

. לציון 50 שנה למלחמת ששת הימים נערוך סיור באתרים שבהם פגעה המלחמה גם בעיר נתניה
מה השתנה בין השנים 1948-1967

הסיור יתקיים ביום ו' 9/6/17 בשעה 10.00
נפגשים ברחוב הרצל פינת שדרות ויצמן מול הכניסה לבנק הבינלאומי

museum.netanya@gmail.com לפרטים נא להתקשר 09-8840020 או באימייל
בתמונה וילט דיין ז"ל שנהרגה מפגיעת מטוס הטופלוב בזמן ששהתה במרפסת ביתה

Timeline Photos · May 28 ·

[View Full Size](#) · [More Options](#)

Like

Comment

Share

4

20 Shares

Avishai Shush Izraeli

אמא של שמשון דיין.

May 28 · Like · 1 · Reply · More

Yehudit Lowinger Fishman

איפה ילידי המלחמה היום בני 50. מגיע להם כבוד! לא הממשלה ולא העיריה יכפת מהם.

May 28 · Like · Reply · More

מוזאון נתניה

למה הכוונה? יש לך תמונות?

May 29 · Like · Reply · More

Yehudit Lowinger Fishman

יש לי בן שנולד ב1.6.1967 הברית מילה שלו הייה בבית החלוצות במפקדת הגא. למניין לא היו גברים להשגה..לא היו אמבולנסים לנסוע ללדת בהלל יפה בחדרה.ישבנו במקלט עם תינוק,בן יומיים..תינוקות /מבוגרים אלו מיוחדים נולדו" במלחמה" בתנאיםמגיע לילדי 6/1967זמן מלחמת 6הימים יזכור. בני 50 היום. לפחות ברכה ע"ג עיתונות.זאת דעתי הם שייכים להיסטוריה

May 29 · Edited · Like · Reply · More

מוזאון נתניה

tgchr t, cea,l

May 29 · Like · Reply · More

מוזאון נתניה

איידע את המגעים בדבר

May 29 · Like · 1 · Reply · More

Write a comment...

Post

זמנא 5 טעם
טעמאן בראש 10 טעם

טעם 30 - זמנא

זמנא

12:00 (15)

(20) זמנא 15 *

1100 ז'יון ט' נטרה

אילוף מר 37
ה' אלף ה' (כ"ט)

• עצמות
פצע פתוח

ביומה השני של מלחמת ששת הימים, חדר מטוס טופולב עיראקי לשמי הארץ, הפיל פצצות בנתניה, המשיך לבסיס חיל האוויר ברמת דוד ונפגע מאש • כעבור שניות התרסק במחנה עמוס, שבו שהתה פלוגת מילואים • 16 נהרגו ועשרה נפצעו • האירוע נדחק לשולי החדשות ותוחקר רק לאחרונה

- יריב פלג
- ליאור יעקבי

פורסם ב 30.04.2017 21:44 : עודכן ב 01.05.2017 23:14 :

1

השמעת כתבה
שתפו
Forward

• "זו היתה טראומה לכולם". אנשי פלוגת הסיור במחנה עמוס, לפני האסון

צילום : באדיבות יאיר הרוניאן

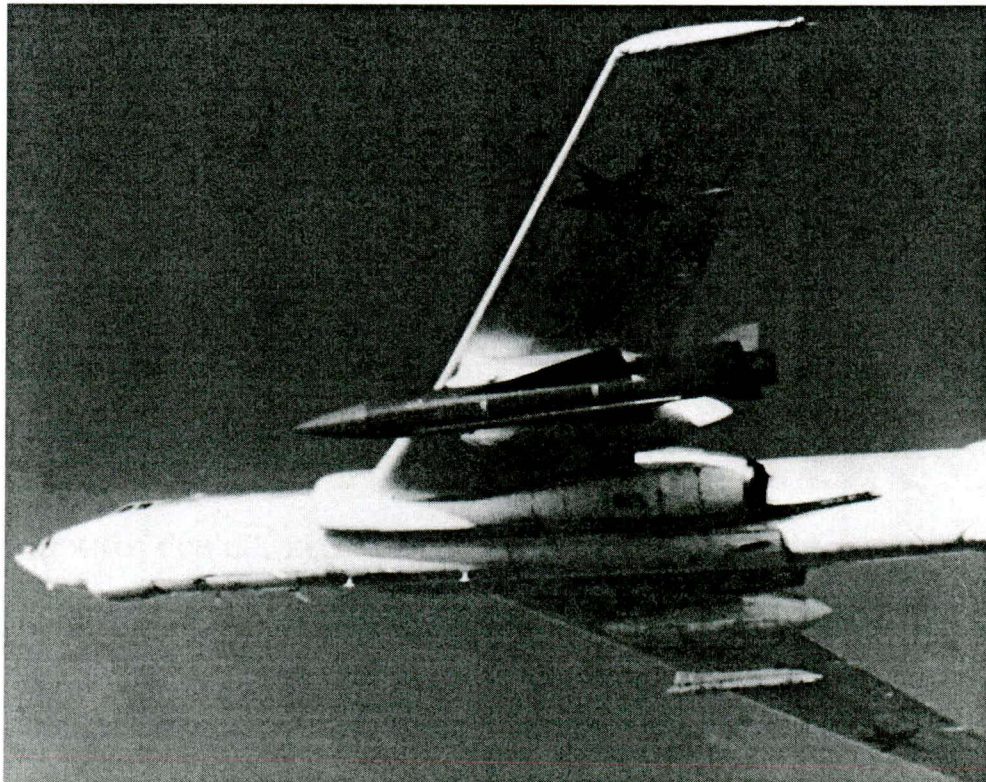
שום דבר לא יכול היה להכין את 40 אנשי פלוגת הסיור, רובם מילואימניקים מבוגרים יחסית, שחצו מזמן את גיל 30, לתופת שפקד אותם בבוקר 6 ביוני,

היום השני של מלחמת ששת הימים. הפלוגה, שהורכבה ברובה מאנשי קיבוצים ומושבים מאזור חוף הכרמל ועמק יזרעאל, עסקה במשימות סיור ואבטחה לאורך קו התפר באזור ג'נין וחנתה בחורשת איקליפטוסים במחנה עמוס, ליד עפולה. תפקידה העתידי במלחמה היה להצטרף לחטיבת 45 של השריון בכיבוש אזור עמק דותן.

בשעה 06:30 בבוקר, כשחלק מהאנשים עדיין ישנים והאחרים עושים את דרכם למקלחות ובחזרה, או עסוקים בהכנות ליציאה לשטח, חלף מעליהם במהירות צל גדול ומאיים, ומייד אחר כך נשמע פיצוץ עז. זה היה מטוס טופולב 16 עיראקי, שהצליח לחדור לשמי ישראל, הפיל פצצות בנתניה, שלא התפוצצו, ופנה לכיוון בסיס חיל האוויר ברמת דוד. אנשי יחידות נ"מ מבסיסי מגידו ורמת דוד ירו לעברו, וכך גם מטוס מיראז' מטייסת 117 ברמת דוד, שהוקפץ לעברו.

הטופולב, מפציץ דו-מנועי גדול מתוצרת סובייטית, נפל והתרסק בדיוק על החורשה שבה שהו אנשי פלוגת הסיור. לרוע המזל, היו במקום גם מצבורים גדולים של חביות דלק ותחמושת, שהתרסקות המטוס גרמה להן להתפוצץ בזו אחר זו ברעש מחריש אוזניים.

החורשה הפכה למרחץ דמים. 16 חיילים נהרגו, עשרה נפצעו ופונו לבית החולים "העמק" בעפולה. אבל בהמולת המלחמה ושמחת הניצחון ההרואי, נדחק האסון לשולי החדשות. עיתונות התקופה דיווחה עליו רק בקצרה, ולא נערך תחקיר צה"לי לאחר המלחמה. אנדרטה לזכר ההרוגים, שתשעה מהם נקברו בקבר אחים בחיפה, מאחר שלא היה אפשר לזהות את גופותיהם, הוקמה במחנה עמוס לפני חמש שנים. אלה ששרדו נושאים עימם את צלקות האירוע עד היום.

30.4.2017

דברים שנאמרו בשם המשפחות השכולות בערב יום הזיכרון תשע"ז, 30.4.2017, מפי שושי גרגיר נאור, בתו של חיים גרגיר ז"ל, שנפל בקרב במלחמת ששת הימים.

"משפחות שכולות, הנהלת העיר חדרה, חיילים ובני נוער יקרים - דור העתיד שלנו, מכובדי כולם,

השנה אנו מציינים יובל למלחמת ששת הימים, בה נפל אבי, חיים גרגיר, יחד עם חבריו, בקרב. חמישים שנים - חיים שלמים. הגעגועים והכאב לא נמחקים גם אם החיים קיבלו תפנית חיובית.

קיים מעין חוק לא כתוב והוא כזה:

החוסר, החור שנפער במשפחותינו עם נפילתם של יקירינו, ה"אין" שלנו, הוא ה"יש" הגדול של המדינה.

בזכות יקירנו שנלקח מאתנו, מדינת ישראל מתקיימת ומשגשגת, והיא הופכת להיות הבית האיתן והבטוח של כל יהודי באשר הוא.

בליבנו פנימה, נצורה הלהבה, הבערה, שהנחילו לנו הנופלים למורשת. חייהם ומותם תרמו לעיצוב האישיות שלנו, השארים.

הנופלים - צעירים נותרו בזיכרוננו. בעבורם עמד הזמן מלכת.

אבי חיים ז"ל, שימש כחובש קרבי. הוא קיווה להשתתף בצמיחתה של הארץ שכה אהב, ולראותה משגשגת. אך הוא וחבריו לא זכו בכך.

הוא אף לא זכה להיות עד עמנו למאורעות היסטוריים שהתרחשו במדינתנו, כמו הקריאה המרגשת מפי מוטה גור: "כל הכוחות חדל אש, הר הבית בידינו!" שנשמעה מהדהדת עם שחרורה של ירושלים, יום אחד בלבד אחרי נפילתו.

קהל יקר, עומדת אני כאן היום בפניכם, ברגשי כבוד והכנעה. הכנעה לגורל – אך לא השלמה עמו.

משפחות שכולות יקרות, לא כולם מסוגלים לעמוד במעמסה, בנטל, באתגרים ובמחיר שהארץ כאן גובה מאתנו, אנחנו נבחרנו...

זיכרונותיי מאבא הם מועטים: טבועות בי תמונות בודדות ביותר עם אבא, כמו זו שהיה נושא אותי על כתפיו, והיינו הולכים יחדיו אל הקיוסק השכונתי. אינני יודעת האם היו אלו תמונות אמת, או שמא חזיונות, חלומות, שעלו וצמחו בי במשך השנים, כדי למלא את ה"אין". מעולם

לא התעמקתי בשאלה זו, ואין זה משנה אם אמת הן או אם לאו. יש בכוחן להיות לי נחמה, עבורי – הן החיבוק של אבא.

מכובדי, אינני מורגלת לשתף בפרהסיה בדבר נפילתו של אבי מפני שבעת ההיא, כשנפל לפני 50 שנים, קיבלו המשפחות את גורלן בדומייה. ההנצחה הייתה אישית. איש איש בלבבו ובביתו.

שתיקה היוותה כוח. איש לא חשב להלין בפני הצבא או המדינה – למה נעשה כך ולא אחרת... המוטו היה מוחלט: "לתת ולא כדי לקחת".

על דבר נפילתו של אבא נודע לאמי ולמשפחה מספר ימים לאחר האסון... כן, ובאותה נשימה נאמר גם שאבא כבר נקבר!

כך אירע שאבא נקבר ללא ידיעת המשפחה! לבדו הורד אליו קבר – אבא לא זכה להיות מלווה באוהביו ובידידיו בדרכו האחרונה!

גם איננו יודעים מי וכיצד ליווהו, אך מקווים אנו ומאמינים שקיבל כבוד אחרון ההולם והראוי לו!

ומאידך, אמא והמשפחה לא זכו להיפרד מאבי ולהשתתף בהלווייתו, דבר שהוא, לדעת פסיכולוגים, בעל חשיבות רבה בתהליך עיבוד האבל....

למרות זאת, לא נשאלה השאלה: למה? לא באה הדרישה: מגיע לי. המשפחה החרישה, למען המדינה....

כשאבא חיים נפל, נותרה אמא ויולה עם שלושה ילדים קטנים: רבקה בת שבע, חסדאי בן חצי שנה ואני בת ארבע.

מאותה עת, נטשה אמא את כל מאווייה, והקדישה את כל חייה לנו: גידלה אותנו לתפארת: באהבה, ובמסירות אין קץ, כדי שלא נחוש מחסור. היא הייתה אופטימית ומקסימה. ביתה היה פתוח לכל – תמיד באו אצלה אנשים לקבל תמיכה, יעוץ, עצה טובה, ארוחה חמה... היא ידעה לתת לכל אחד לפי צרכיו, ולענות לכולם על מצוקותיהם. צחוקה היה טוב, מכיל מלכד, וסחף אחריו את כל סובביה.

אמא, כמו אלמנות צה"ל כולן, הקריבו ומקריבות את חייהן למען משפחתן, כדי לחזק, לתמוך בייתר בני המשפחה. עלינו להעלות על נס את עמידתן האיתנה למרות השבר שחוו, בו אבדו לעד את אהבת חייהן... לאמי ולאמנות צה"ל כולן, מגיעה כל ההערכה והתודה.

יקירי, מחר, ערב יום העצמאות והעצב המלווה את יום הזיכרון, אמור להתחלף ביעף בשמחה ובחגיגות. אומר לכם בכנות: ניסיתי, בכל מאודי ניסיתי במשך השנים לבצע את

המעבר החד מעצב לשמחה, אך זה פשוט בלתי אפשרי מבחינתי, השמחה פשוט לא נדבקת:

כמו טפלון גולשת היא למטה ומגיעה בחלוף אירועי יום העצמאות. אז גם משתחררת בי אנחת רווחה ואני חשה הקלה.

מאיר דגן ז"ל אמר: "הקמתה של מדינת ישראל היה לא פחות מחלום שהתגשם. קיומה - הוא ציווי היסטורי. לאורך ההיסטוריה של העם היהודי, היו גורמים רבים שביקשו לגזול מאתנו את החלום הזה".

היום אנו מעלים את זכרם של האבות, הבעלים, האחים, הילדים החברים, אשר שילמו בחייהם עבור חלום זה - לא לשווא נפלו הם על הגנת המולדת.

ועמודי זיכרון אלה, העומדים כאן מנגד, ישנו אולי פניהם ברבות הימים אולם שמותיהם של יקירינו יהיו חקוקים כאן לעד.

תהה זו נחמתנו.

אנו, ננחם וננוחם איש באחיו, בציון, ובעם ישראל הנפלא שלנו.

ארץ ישראל היא מדינתנו, מורשת אבות.

ולסיום, ברצוני לצטט את דבריו של הרבי מקוצק' שאמר: "אין שלם מלב שבור" ואכן, אמנם לבנו שבור, אך שלם עם דרכו הציונית של אבא אותה הוריש לנו. אחיי ואני המשכנו וממשיכים את המסורת, שרתנו שירות צבאי מלא ומשמעותי, וכך גם נכדיו.

זו הצוואה של אבא, אותה ממלאת משפחתנו באהבה ובגאון.

יהי זכרו וזכר הנופלים ברוך"